

Štefka Berlot se svoje zmage na plesu takole spominja:

»So prirejal ples predilnice. Jezus, potem so bile pa tiste iz pisarne, ki so mislile da bodo one mis. Jaz pa nič vedela. So bili pa fantje nobel, veste, litijski, pa Lukman je bil. Čakajte, je bilo tako narejeno, so bile mize, pa sem imela od direktorja mizo, sem kelnarila, od obermajstra, pa še... O Marija, saj pravim, u dolge kikle, katera je mislila, da bo mis. Jaz pa žametno, novo, do kolen, tako lepo, ja, žametno, črno pa rdečo tukaj. Gospa Adlerjeva mi je šivala.

Vse so s kartami zbirali. Ene kartice so prodajali. Katera je dobila največ, tista je pa zmagala. Jaz sem bila kelnarica, kje sem si pa mislila. Oto je zbiral. Potem pa je začel, ko je bila ura polnoči, so vpili. One so bile vse v tistih muckah, oblekah, pisarniške, nobel. Saj sem bila tudi jaz luštna, res sem bila. Smo plesali četvorko, valček, so nas hodili prosit. Eden je imel pa tu čez, da je vodil, pa da bo povedal, katere so bile najlepše. Osemnajst let sem bila stara. Je trajal ples do jutra, seveda.

Potem pa mene izvolijo. Čakajte. Samo čez park, na Stavbah, tamle pri Savi, smo stanovali. Moj oče je bil pa voznik, veste, je imel dva konja, najlepša u Litiji. Potem pa mene izvolijo. Enega pa našuhtajo, je ponoči tekel tja domov, da bo očetu povedal, da naj gre v dvorano: »Štefi je izvoljena.«

»Ne, vozi!« Pravi: »Mene ne boš imel za norca« Ga je kar nagnal. Trije so šli. Jih je nagnal. Njemu to ni nič pomenilo, je bil kmečki človek. Sem dobila torto, so imeli tam pripravljeno, pa pušlec. Potem nikdar več niso izbirali mis.

Vir:

Dolšek, Ida. Kaku se kej narod rihta: folklorne pripovedi od Litije do Čateža. Ljubljana: Kmečki glas, 2000, str. 218.